

Az óvodai befogadás időszaka

Ősz van. Várakozással teli időszak azoknak a családoknak az életében, amelyeknek a gyermeke először lépi át az óvoda küszöbét, először nyitja ki a csoportszoba ajtaját. Rengeteg kérdés, talán sok aggodás és várakozással teli izgalom.

Valószínűleg már részt vettetek egy szülői értekezleten, ahol az óvodapedagógusok bepillantást nyújtottak az óvoda életébe, elmondták, mire lesz szükség az óvodai mindennapokban (takaró, lepedő, alvóka stb.). Megtörtént az óvodai jel kiválasztása is, amelyet nyáron

az édesanyák a kis ruhácskákra, lepedőre, takaróra, cipőre, váltócipőre rajzoltak. Ezek az általánosabb, gyakorlatiasabb részei azoknak az információknak, amelyeket szülőként először megismerhettek.

**A BEFOGADÁS
IDŐSZAKA
NEM KÖNNYŰ,
DE ÖRÖMTELI
EREDMÉNYT
HOZ**

A fent felsoroltaknál azonban sokkal fontosabb és az egyik legmeghatározóbb élmény a **befogadás** időszaka. (A cikk további részében is a befogadás szót fogom használni, nem pedig az általánosan elterjedt beszoktatást.) Talán a szülők a játszótéren sokat beszélgettek arról, hogy milyen lehet az első nap az óvodában, meghallgatták azoknak az édesanyáknak a tapasztalatait, tanácsait, akik már túl vannak ezen az időszakon.

Óvodapedagógusként szeretnék pár olyan ötletet adni, amely megkönnyítheti a befogadás időszakát, az elválást az édesanyától, aki három éven keresztül óvta gyermeke minden lépését. Először az édesanyákhöz szeretnék fordulni. Tudom, milyen nehéz az elválás, hiszen három éven keresztül óvtad gyermeked minden lépését, vigyáztál rá, nevelted, játszótérre vitted, játszottatok, sétáltatok, és most át kell adnod őt az óvó néninek, akivel talán egyszer vagy kétszer találkoztál.

Tudom, hogy nem könnyű ezt édesanyaként átélni, és tudom, milyen érzés lehet gyermekednek, aki szintén idegen környezetbe kerül. Idegen a csoportszoba, idegenek a felnőttek, és a leendő kis társait sem ismeri még. Mielőtt a cikket folytatnám, szeretnék egy „levelet” átnyújtani számotokra.

ÖTLETEK, AMELYEK MEGKÖNNYÍTIK AZ ELVÁLÁS IDŐSZAKÁT:

Az első és az egyik legfontosabb: ha van a gyermekednek olyan tárgya, amelyhez ragaszkodik, azzal együtt érkezettek. Ez általában az „alvóka” szokott lenni, amely néha már rongyosra van használva, és a szülők kicsit „pironkodva” árulják el, hogy még az is nehézségét okoz, hogy ezt az alvókát kimossák. Ez teljesen természetes, emiatt egy percig sem kell aggodnotok, nem ti vagytok az elsők, és nem ti lesztek az utolsók, akik ezt átélik.

Nagyon fontos, hogy édesanyaként az aggodásodat palástold a gyermeked előtt, hiszen ha ő ezt az aggodalmat látja rajtad, akkor átveszi ezt az érzést. Megjijed, és nem érti, hogy az anyukája miért aggódik, hiszen ő hozta el az oviba. Ez egy furcsa ellentmondás, amellyel egy

KEDVES ÉDESANYÁK, ÉDESAPÁK!

Cikket szerettem volna írni a befogadás (beosztás) időszakáról, és bevallom őszintén, ennek az írásnak nagyon sokszor „nekifutottam”. Egy olyan cikket próbáltam írni, amelyben tanácsokat, ötleteket és a tapasztalataimat osztom meg veletek, de be kellett látnom, hogy ez nem fog sikerülni. Nem tudom sem pár sorban, sem oldalakon keresztül a sokéves tapasztalataimat átadni, mert lehetetlen. Miért? Mert minden gyerek MÁS és MÁS, és minden gyermek másként éli meg a befogadás időszakát. Minden gyermekhez másként kell közeledni, másképp kell szólni, és megtalálni a hozzá vezető utat.

A gyerekek mentalitása, természete, temperamentuma, a kötődése a szülőkhöz sem egyforma. Lesz, aki könnyebben elválk az édesanyától, és lesz olyan kisgyerek, akinek ez a pillanat sírással, szomorúsággal teli. Egészen másként érkezik az a gyermek, aki a bölcsődéből jön, és másként, aki otthonról, hiszen az otthonról

érkező gyermeknek még nem volt alkalma nap mint nap a közösségi életben részt venni, még nem kellett a társakhoz és a felnőttekhez alkalmazkodnia.

Az a gyermek, akinek van nagyobb testvére – és az anyukája a kicsit is hozta testvérel együtt az óvodába –, már látta az óvodai környezetet, találkozott az óvó nénikkel és dajka nénikkel, egészen másként lép majd be az óvodai csoportszoba ajtaján.

De arra is sok példa van, hogy az első napok zökkenőmentesek, majd pár hét elteltével a gyermekünk „rájön arra”, hogy ide rendszerezen kell jönni, és már kevésbé szeretne reggelente óvodába érkezni.

Tudom jól, hogy azok a szülők, akiknek első gyermekük készül óvodába, milyen várakozással teli izgalommal készülődnek, és tudom, milyen a gyermekednek először elválni tőletek. A befogadás időszaka nekünk, óvó néniknek sem egyszerű, hiszen még mi sem ismerjük a leendő ovisainkat, mi is akkor ismerkedünk egymással. Ha nekünk, felnőtteknek is ennyi kérdésünk van, mi lehet akkor annak a kisgyermeknek a lelkében, aki most került először idegen környezetbe, ahol minden új számára? Hiába mosolyognak rá kedvesen a felnőttek, fél szemmel mindig a közelben lévő édesanyát fogja keresni. Azt a biztos pontot, aki az eddigi kis életében a támasz volt; akihez fordult, ha öröm, ha bánat érte; hozzá futott, ha megalakotta élete első rajzát, és büszkén mutatta az anyukájának az ő nagy művét. Azt szoktam mondani, hogy az én legnagyobb feladatomban, hogy megtaláljam azt a legrövidebb utat gyermekedhez, ahol beenged az ő kis világába, ahol megtaláljuk a közös hangot; és elérni azt az „áttörő” pillanatot, ahol már elfogad engem mint óvó nénit.

A befogadás időszakában nemcsak a gyermekhez, de hozzátok, szülőkhöz is maximális odafigyelés szükséges. Ezt ugyanolyan fontosnak

tartom, hiszen ti a gyermeketeket bízzátok ránk, fontos a kölcsönös bizalom egymás között.

Láthatjátok, hogy amíg ezt a leveletem írom, próbálom körvonalazni, hogy óvodapedagógusként tudjuk, milyen fontos állomás ez, mind a gyermek, mint a ti életetekben, és megértem az aggodalmaitokat.

Levelem végén arra kérek benneteket, hogy úgy olvassátok tovább a cikket, hogy a segítő szándékú ötletek és általános tanácsok lehet, hogy az egyik gyermeknél működni fognak, és lehet, hogy a másik kiscsoportos óvodás csemeténél nem, így egészen másként kell majd őt átsegíteni ezen az időszakon.

Levelem legfontosabb üzenete, hogy a kezdeti nehézségek, aggodások után látni fogjátok, hogy a gyerekek nagyon szépen tudnak alkalmazkodni az óvoda napirendjéhez, barátkozni fognak a csoporttársakkal, rövidebb lesz az elválás ideje, és egyre kevésbé fogják igényelni, hogy az óvó néni ölében legyenek, vagy „csak” fogják a köpenye szélét. Eljön az az idő, amikor délután az óvoda udvarán szinte könnyörögni kell, hogy most már hagyja abba a játékot, hiszen holnap is jön oviba. Ekkor szokták a szülők megkérdezni tőlem, hogy mennyi idő múlva lesz ez. Sajnos erre nem tudok válaszolni, a levél elején felsorolt okoknál fogva. De amit tudok, hogy a gyerekek könnyen alkalmazkodnak, könnyen barátkoznak, és mi, óvó nénik, azon leszünk, hogy ezen a meghatározó időszakon minél könnyebben átsegítsük a gyermekedet, hogy aztán az óvodai életük a meséről, varázslatról, játékról, a boldog mindennapokról szóljon.

Köszönöm, hogy elolvastátok a leveletemet, és „zökkenőmentes”, játékos és élményekkel teli óvodai éveket kívánok!

Szeretettel: Mariann néni

hároméves kisgyermek még nem tud mit kezdeni. Ezt az érzést a legnehezebb legyőzni! – mégis ez az egyik legfontosabb, amit ha megteszel, megkönnyíti és lerövidíti a búcsúzkodás időszakát.

Sokat segít, ha a gyermeked óvó nénijével őszintén megosztjátok egymással a tapasztalataitokat. Bátran mondd el már az elején, hogy milyen aggodalmad van, hogy mire figyeljen az óvodapedagógus, hogy mivel lehet megnyugtatni a gyermekedet, vagy melyik játék az, amivel esetleg motiválni lehet. Ezek azért fontosak, mert ezen információk birtokában az óvó néni is könnyebben tudja megnyugtatni gyermekedet, ha az első napokban nagyon hiányolni fog téged.

Fontosnak tartom, hogy az úton az óvoda felé beszéljétek meg, mikor tudtok érte menni, és igyekezzetek ezt az időpontot tartani. Ez óriási mértékben növeli a gyermek biztonságérzetét. Az időt még nem tudják a gyerekek, de ha úgy mondd el, hogy uzsonna után vagy alvás után érkezel, akkor ezt már tudja a gyermeked, illetve biztos, hogy megkérdezi az óvó nénit, hogy mikor lesz az uzsonna.

Otthon olvassatok olyan könyveket, amelyek az óvodáról szólnak, ez rajzolásra is alkalmat ad.

Sétálhattok az óvoda környékén, mesélhatsz arról, hogy neked milyen volt az óvoda, mire emlékszel.

Elmesélheted, hogy mi volt az óvodában a jeled, ezek az apró kis információk nagyon tudják érdekelni a gyerekeket.

Ilyen apró kis segítségekkel nagyon sokat tehetünk.

A cikk végén szeretném megnyugtatni a szülőket, hogy a kezdeti szorongás, aggodás után látni fogjátok, hogy a ti hároméves gyermeketek milyen szépen alkalmazkodik, milyen gördülékenyen sajátítja el a napirendet, milyen könnyedén barátkozik, és egy idő után elfelejtitek, hogy kezdetben milyen nehéz volt az elválás.

**ÖRÖMTELI ÉS JÁTÉKOS
ÓVODAI ÉVEKET KÍVÁNOK!**